

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Francisci Montmorencii E Societate Iesv Cantica Et Idyllia
Sacra**

Montmorency, François de

Antverpiae, 1638

Canticum Ezechiae. Ego dixi: In dimidio. ex Isai. 38.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69423)

CANTICVM

EZECHIAE Regis Iuda.

Isa. cap. 38.

Ego dixi: In dimidio dierum meorum
vadam ad portas inferi.

Quæsiui residuum annorum meorum. d
xi: Non videbo Dominum Deum in terra
viuentium.

Non aspiciam hominem vltra, & habitato
torem quietis.

M
A R G V M E N T V M .

EZECHIAS Rex Iuda, è letali morbo ad vitam reuocatus, hæc DEO SOSPITATORI canit Soteria.

acoru
L *Anguidus, & leti properatis obsitus
umbris,
Nec medicâ fatis eripiendus ope;
Siccine, dicebam, mediâ meus occidet horâ,
Dum pariter metâ distat utrâque dies?
Ergo prius quàm vita suos hæc compleat
annos,
Ibit ad infernas non reditura domos?
O expectatum frustra mihi longius æuum!
Mitte meam tandem ludificare fidem;
Quando inbet verax aliter me credere vates,
Et mihi vicinam nuntiat esse necem.
Non erit in terris ut te, Deus, adprecer ultrâ:
Non tua delicias templa videbo meas.
habita Non ego vos posthac hominum iucunda tuebor
Fecit ad effigiem qua Deus ora suam.
Hæc equidem dulces sine me cernetis amici,
Publica sublato quos manet hoste quies.
At libata mihi primoribus otia labris
Subtrahit, & paci mors inopina subit.
Quis modò nobilium solio succedet auorum,
Spes quibus imperij facta perennis erat?*

Geni
Vnicus,

Generatio mea ablata est, & conuoluta est
me, quasi tabernaculum pastorum.

Præcisa est velut à texente, vita mea: dum
adhuc ordiretur, succidit me: de manè vsque
ad vesperam finies me.

Sperabam vsque ad manè, quasi leo
contriuit omnia ossa mea.

De manè vsque ad vesperam finies me
sicut pullus hirundinis sic clamabo, medi-
tabor vt columba.

Attenuati sunt oculi mei, suspicientes
excelsum.

Domine vim patior, responde pro me
Quid dicam, aut quid respondebit mihi
cùm ipse fecerit?

Unicus, heu! rapior; simul & conuoluitur
omnis

Regia, stans in me, deficiensque domus.

Sic sua traducit secum tentoria pastor,

Instabiles abiens conglomeratque lares.

Sic secat immiti crescentem pollice telam,

Turbat & impatiens Sidonis orsa nurus.

Me miserum! primo caput hoc quot manè dolores

Corripiunt, longo conficiuntque die?

Vesper adest; nec adest cum vespere meta do-
lorum,

Cunctaque dum placidus corpora somnus habet:

Nocte meos tota febris depascitur artus,

Imaque ceu Libycus conterit ossa leo.

Mitior expecto si lux mihi postera surgat;

Postera sed nescit mitior esse dies.

Fugibus exigitur sic noxque, diesque, querelis;

Horaque singultu non vacat vlla meo.

Ne mihi clamosa se pullus hirundinis aquet;

Ne querulis certet rauca columba modis.

Vberius, mihi crede, dolet quam dicere fas est:

Plura fero, quam me posse referre putem.

Agra libet tantum mihi tollere lumina calo;

Si calo forsitan se ferat vlla salus.

Eia tuam, Pater alme, fidem! cruciatibus
impar

Vimpatior, locuples ni mihi sponsor ades.

Mira fides! dicto citius facis, omnis ab egro

Prorsus ut excussus corpore languor eat.

Corpore

Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ.

Domine si sic viuitur, & in talibus vita spiritus mei, corripies me, & viuificabis me. Ecce in pace amaritudo mea amarissima.

Tu autem eruisti animam meam vt non periret, proiecisti post tergum tuum omnia peccata mea.

Quia non infernus confitebitur tibi, neque mors laudabit te: non expectabunt qui descendunt in lacum, veritatem tuam.

Viuens viuens ipse confitebitur tibi, sicut & ego hodie: pater filijs notam faciet veritatem tuam.

Domine saluum me fac, & psalmos nostros cantabimus cunctis diebus vitæ nostræ in domo Domini.

Corpore languor abit. Memori sed condita
mente,

Eius erit semper causa dolenda mihi.

Ah! quibus infelix mortales culpa periculis

Obijcit! exitio quàm mihi panem fuit!

Sed placuit certa tibi me subducere morti;

Sat fuit & parca corripuisse manu,

En qui visus erat nuper letalis amaror,

Dulcius Hybleo iam mihi melle sapit:

Dum Pater in blandi reuocas me luminis oras,

Adjicis & summa tempora plura mea.

Neu mea te rursum peccata laceffere possint;

Ocyus aspectu subtrahis illa tuo.

Forfitan hac dicent taciti miracula manes,

Quos Erebi carcer nil miserantis habet?

Aut erit ut laudet tumuli te pallidus hospes?

Cura sit hac viuis, cura sit ista mihi.

Venturi discent à me tua facta nepotes,

Nesciaque obstrictam fallere pacta fidem.

O Pater, hanc tantum serues, tua munera,

vitam:

Non alius plectro te meliore canet.

Luce meos omni, si faueris, audiet hymnos,

Qua domus in Solymis est tibi sacra iugis.